

Νεώτερα.

ὦ! τοῦ θαύματος! ὁ Βερναρδάκης ἐκαρποφόρησεν. Ἄ-
κόμη δὲν εἶχεν ἔλθει εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ ἄρθρον του
δι' οὗ κατήργει σχολεῖα, γράμματα καὶ συλλόγους ὡς ἄλ-
λος Ἀμούρ ὅστις κατὰ τὴν παράδοσιν ἔκαυσε τὴν βιβλιο-
θήκην Ἀλεξανδρείας, συνίστα δὲ εἰς τὸ ἔθνος τὰ ὅπλα καὶ
τὴν γυμναστικὴν, καὶ ἰδοὺ ἐν μέσῳ ἡμῶν ἀκόμη εἰς Σύλλο-
γος—μὴν τρομάζετε!—**γυμναστικός**. Τῷ εὐχόμεθα βιω-
σιμότητα, μολοντί πολὺ φοβούμεθα μήπως γεννηθεῖς μὲ
τὰ χιόνια λυώσῃ μὲ τοὺς πάγους.

Ὁ συλλαβὼν τὴν πρωτοβουλίαν κ. Στάγκαλης τί καλὰ
θὰ ἔκαμνε ἂν τὸν συνίστα πρὸ τοῦ χειμῶνος, ὅπως μᾶς
ἐξασκήσῃ καὶ εἰς τὰς παγοδρομίας, ἵνα μὴ πίπτωμεν ἐπὶ
τῶν τηκομένων χιόνων.

Ἀλλὰ καὶ οὕτω τὸν εὐχαριστοῦμεν, διότι θὰ μᾶς ἐξα-
σκήσῃ βεβαίως νὰ διερχώμεθα ἀκινδύνως τὰ ὄρη καὶ τὰς
λίμνας τῶν ὁδῶν μας.

*
**

Ἀπέθανε ἡ **Σχωρὶς** Χρηστίδου, γεννηθεῖσα τῇ 1ῃ
Ἰανουρίου τοῦ 1879.

Ἦτο ἀμαρτία νὰ πεθάνῃ, διότι δὲν ἦτο κακὸ κορίτσι,
ἂν καὶ δὲν εἶχε πολλοὺς κορτεζάνους.

*
**

Τὸν θάνατον αὐτῆς ἠκολούθησαν καὶ αἱ μόλις γεννηθεῖσαι
δύο ἀδελφαί της.

Εὐχόμεθα καὶ εἰς τὰς τρεῖς ἀνάστασιν ἐκ νεκρῶν καὶ ζωὴν
τοῦ μέλλοντος.

*
**

Καὶ πάλιν χιονίζει. Ὁ Στάγκαλης θὰ χρησιμεύσῃ καθὼς
φαίνεται καὶ πρὸς θέρμανσιν.

Ὁ αὐτὸς

ΚΑΡΑΜΕΛΛΑΙΣ.

Διάλογος ἐνθαῤῥυντικός γάμου:

— Ἐχω τρεῖς χιλιάδες φράγκα τὸν μῆνα καὶ δὲν μπο-
ρῶ νὰ φέρω μαζὺ τῆς δύο ἄκραις.

— Περιέργον, ἐγὼ διαθέτω τὸ τρίτον τῶν προσόδων
σου καὶ ἐν τούτοις τὰ καταφέρνω περίφημα.

— Διάβολε! τὸ καταλαμβάνω, εἶσαι ἑγγαμος.

Δύο γειτόνισσαι ἐμάλοναν εἰς τὸ Ψυρῆ.

— Νὰ σὲ πῶ, λέγει ἡ μία, εἶσαι μία βρῶμα.

— Καὶ σὺ τί εἶσαι;

— Ἐγὼ εἶμαι μία ἄλλη.

Μεταξὺ δύο δεσποινῶν τοῦ Ἀὐ. Λάιφ, τὴν παρελθοῦσαν
Κυριακὴν.

— Πῶς δὲν διάβασες τὸ σημερινὸ «Μὴ Χάνεσαι».

— Ἀ! τῶ!ρυψα νὰ τὸ διαβάσω τὸ Πάσχά. δὲν εἶναι
διόλου νησιήσιμο.

INTIMITES.

I

Elle viendra ce soir ; elle me l' a promis.

Tout est bien prêt. Je viens d' éloigner mes amis,

De brûler des parfums, d' allumer les bougies

Et de jeter au feu les fades éloges

Que j' ai faites alors qu' elle ne venait pas ;

Et j' attends. Tout à l' heure elle viendra. Son pas

Rententira, léger comme un pas de gazelle,

Et déjà ce seul bruit me paiera de mon zèle.

Elle entrera, troublée et voilant sa pâleur

Nous nous prendrons la main, et la douce chaleur

De la chambre fera sentir bon sa toilette.

O les premiers baisers à travers la voilette !

II

C' est lâche ! J' aurais dû me fâcher, j' aurais dû

Lui dire ce que c' est qu' un bonheur attendu

Si longtemps et qui manque, et qu' une nuit pareille

Qu' on passe l' œil fixé sur l' horloge et l' oreille

Tendue au moindre bruit vague de l' escalier.

C' est lâche ! J' aurais dû me faire supplier,

Avoir à pardonner la faute qu' on avoue,

Et boire en un baiser ses larmes sur sa joue.

Mais elle avait un air si tranquille et si doux

Qu' en la voyant je suis tombé sur les genoux ;

Et, me cachant le front dans les plis de sa jupe,

J' ai savouré longtemps la douceur d' être dupe.

Je n' ai pas exigé de larmes ni d' aveux,

Car ses petites mains jouaient dans mes cheveux

Tandis que ses deux bras m' enlaçaient de leur chaîne,

D' avance j' absolvais la trahison prochaine,

Et, vil esclave heureux de reprendre ses fers,

J' ai demandé pardon des maux que j' ai soufferts.

François Coppée.